

Luciano, Storia vera, I, 23

ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει,
ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς διαλυόμενος ἀήρ γίνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἢ
αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσιν, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ
τῶν ἀνθράκων· πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι·
ὀπτωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν κάπτουσιν
τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέ-
φονται τοιοῦτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀήρ ἀποθλιβόμενος εἰς
κύλικα καὶ ὑγρὸν ἀνιεῖς ὥσπερ δρόσον. οὐ μὴν ἀπουροῦσιν γε καὶ
ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέττηνται ἢ περ ἡμεῖς, οὐδὲ τὴν συνουσίαν
οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἔδραις παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν ὑπὲρ
τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τεττημένοι.

Καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς ἢν πού τις φαλακρὸς καὶ
ἄκομος ἦ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων τοῦναντίον τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν
γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια
φύουσιν μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ
ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσιν μονοδάκτυλοι.